

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. V. C.,**
bytem ,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 13, Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2022, č. j. MD-3946/2022-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 12. 2021, č. j. MHMP 2107794/2021/Hop, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona mu byl dále uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž do doby zákazu činnosti se započítává doba zadržení řidičského průkazu ode dne 5. 5. 2021, dle § 118c odst. 3 téhož zákona. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.
2. Žalobce namítl, že rozhodnutí ve věci byla vydána na základě výsledků dopravní kontroly, při které bylo porušeno právo žalobce na tlumočníka a právo na poučení podle § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále též „zákon o policii“). Žalobce je cizinec, který neovládá český jazyk, což bylo všem policistům provádějícím jeho dopravní kontrolu zřejmé. Pokud k provedení kontroly využili tlumočení osoby, která nebyla přibrána jako tlumočnický způsobem stanoveným zákonem, bylo porušeno jeho ústavní právo na tlumočníka. Ústavně zaručené právo na tlumočníka nelze nahradit neformálním tlumočením jiné osoby, pokud není zřejmé, že tato osoba je způsobilá tlumočnický úkon provést a není přibrána zákonem předpokládaným způsobem jako tlumočnický. Provedené tlumočení neodpovídalo zákonným požadavkům na tlumočnický úkon. Dle žalobce proto nelze přihlížet k veškeré komunikaci při kontrole mezi policejním orgánem a žalobcem a zakládat na této komunikaci závěr, že se žalobce odmítl podrobit orientačnímu vyšetření a lékařskému vyšetření. Rovněž z důvodu nezákonného postupu při tlumočení nemohl být žalobce policejním orgánem k vyšetření řádně vyzván.
3. Žalobce poukázal na § 26 zákona č. 354/2019 Sb. o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, (dále též „zákon o soudních tlumočnících“). Dle žalobce nebyly při tlumočení dodrženy zákonné podmínky, proto se nemohl dopustit přestupku, když mu výzva nebyla řádně přetlumočena a nic z jeho komunikace zachycené na videozáznamu nemůže být podkladem pro závěr o jeho vině. Zejména není zřejmé, proč policejní orgán neustanovil tlumočnicki ad hoc postupem podle zákona, ačkoli tomu zjevně nic nebránilo, pokud dotyčná osoba splňovala zákonné podmínky pro ustanovení tlumočnicki. Pokud žalovaný tvrdí, že policisté při silniční kontrole nemají reálnou možnost zajišťovat oficiálně ustanoveného tlumočnicka, a proto při jeho ustanovení nemusejí postupovat zákonným způsobem, byl povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, z čeho podle něj tato výjimka ze zákonného postupu vyplývá. To však žalovaný neučinil a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Požadavky na přibrání tlumočnicka ad hoc uvedené v § 26 zákona o soudních tlumočnících jsou natolik nenáročné, že nic nebránilo tomu, aby policisté tímto způsobem postupovali a nespokojili se s pouhým neformálním tlumočením. Žalovaný nevysvětlil, proč policisté na místě neustanovili tlumočnicki zákonným způsobem. Ke kvalitě tlumočení se žalobce ani jeho právní zástupce nemohou vyjádřit, protože žalobce dostatečně neovládá český jazyk a jeho právní zástupce vietnamský jazyk, ani jeden z nich nemůže posoudit úroveň znalosti obou jazyků ano, zda neformální tlumočení bylo řádné a přesné. Žalobce nesouhlasí s argumentem, že právo na tlumočnicka zaručené v čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod se týká především řízení před orgány veřejné moci, kdy však silniční kontrola má formu faktického

úkonu. Žalobce namítá, že uvedený článek Listiny se týká jakéhokoli jednání, tedy i silniční kontroly.

4. Žalobce dále namítl, že ve spise není založeno žádné písemné poučení podle § 13 zákona o policii. Toto poučení mu nikým nebylo přečteno, ani vysvětleno. Zejména se mu nedostalo poučení o důsledcích odmítnutí vyšetření, spočívajících v možném postihu za přestupek. Nedostalo se mu ani poučení o tom, že by byl oprávněn odmítnout poskytnout vysvětlení nebo odpovídat na dotazy policistů, pokud by si tím mohl způsobit postih za přestupek. Bez takového poučení jsou veškerá údajná prohlášení žalobce při kontrole nepoužitelná jako důkaz ve správním řízení. Policejní orgán je povinen poskytnout poučení podle § 13 zákona o policii před provedením úkonu. Jakákoliv poučení provedená až po úkonu jsou irelevantní. Pokud žalovaný uvádí, že jednotlivá poučení jsou uvedena v oznámení přestupku a v úředním záznamu, pak žalobce namítá, že z videozáznamu je zcela zjevné, že se mu ve skutečnosti jakéhokoliv poučení ve smyslu § 13 zákona ze strany policie nedostalo, a to zejména v okamžiku, kdy měl být vyzýván k podrobení se kontrole na přítomnost omamných látek. Žalovaný se tímto rozporem mezi videozáznamem a tím, co policie zapsala do oznámení přestupku a do úředního záznamu, v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce ve svém odvolání žádal žalovaného, pokud dojde ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, aby ve svém rozhodnutí označil konkrétní časy videozáznamu, kde má být zachyceno, jak se žalobci dostává údajného poučení podle § 13 zákona. Žalovaný tak neučinil a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce měl být poučen ještě před provedením úkonu, tedy před zahájením kontroly a před tím, než byl vyzván k orientačnímu a odbornému lékařskému vyšetření na návykové látky. Údajné poučení obsažené v „oznámení přestupku“, na které žalovaný poukazuje, tomuto požadavku nevyhovuje, protože pokud by k němu skutečně došlo, bylo by to až po provedení úkonu.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Právo na tlumočníka zaručené čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod se týká především řízení před orgány veřejné moci. Silniční kontrola má povahu faktického úkonu, při kterém není z povahy věci reálné ustanovovat a zajišťovat účast oficiálně ustanoveného tlumočníka. Pro zajištění účelu kontroly je nezbytné fakticky operativně na místě zajistit, aby dotyčný hlídce porozuměl. Toto bylo dle žalovaného v daném případě splněno, přičemž žalobci bylo tlumočení zajištěno dostatečně, a to nikoli anonymní osobou, ale paní N. T. T., která byla policií identifikována. Žalobce nenamítl, že by tlumočníci nerozuměli, ale pouze to, že se nejednalo o oficiální tlumočníci. Žalovaný dále uvedl, že tlumočnice poskytovala po celou dobu kontroly součinnost, opakovaně docházelo k ujištění, že žalobce všemu rozumí. Žalobce však odmítl podepsat veškeré listiny i se vyjádřit. Žalobce mj. tvrdil, že mu není dobře, a proto nechce vyhovět výzvě k podrobení se orientačnímu vyšetření, zda není pod vlivem jiné návykové látky, načež mu policie nabídla přivolání rychlé záchranné pomoci, což ale odmítl. Výzvě k podrobení se orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není pod vlivem alkoholu, se žalobce okamžitě bez námitek podrobil, zatímco výzvě na podrobení se orientačnímu vyšetření, zda není pod vlivem jiné návykové látky, se jednoznačně odmítl podrobit stejně jako výzvě k podrobení se lékařskému vyšetření. K námitce ohledně nedostatečného poučení žalovaný uvedl, že poučení dle § 13 zákona o policii bylo provedeno a zdokumentováno v úředním záznamu. Zákon nevyžaduje písemné potvrzení o provedení poučení. Policisté nicméně sepsali oznámení přestupku řízení vozidla pod vlivem návykové látky, ze kterého poučení a výzva k podrobení se odbornému vyšetření vyplývá. Žalobce odmítl na místě vypovídat a odmítl se podepsat. Odmítnout výpověď bylo žalobcovo právo, ale nemůže poté namítat, že

nebyl policisty poučen. Videozáznam neobsahuje záznam o provedení celé kontroly, což ale ani zákon nevyžaduje. Zásadní je, aby byl řidič vyzván a poučen dle § 13 zákona, to bylo splněno.

6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
7. Žalobce namítl, že správní orgán měl ustanovit tlumočníka podle § 26 zákona o soudních tlumočnících, což se nestalo. Žaloba však nenamítá, že by tlumočení přizvané osoby žalobce nerozuměl, případně že by tlumočení této osoby do českého jazyka bylo nesprávné. Tvzení žaloby, že jazyková bariéra mezi žalobcem a jeho advokátem brání se vyjádřit ke správnosti překladu při silniční kontrole je přinejmenším nepatřičná. Tatáž jazyková bariéra nezabránila v podání žaloby, je jisté v dispozici advokáta si zajistit překlad dle audiovizuálního záznamu silniční kontroly, nehledě k jeho soudu známé specializaci v oblasti pobytů cizinců, zejména vietnamské státní příslušnosti. Žalobě nic nebránilo popřít správnost provedeného překladu při silniční kontrole. Pokud tak žalobce neučinil, má soud za to, že žalobce nenamítá, že při policejním zákroku nerozuměl pokynům policistů nebo že by policisté nerozuměli žalobci. Žaloba tak namítá pouze nesplnění formy zajištění tlumočení z jazyka, který žalobce ovládá. Žalobce nenamítá, že mu vznikla újma na jeho tvrzeném právu jednat v mateřském jazyce, domáhá se výlučně zachování procesního postupu garance jeho práva jednat v mateřském jazyce. Pokud však žalobce nenamítá vady provedeného překladu jeho mateřského jazyka (jazyk vietnamský) do jazyka úředního (jazyk český), případná vada spočívající v tvrzeném porušení účasti ustanoveného tlumočníka neměla vliv na jeho práva a povinnosti, tudíž i případná tvrzená vady by neměla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), tudíž by tvrzené procesní vady nemohly být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Již na základě obsahu žalobní námitky lze konstatovat, že není důvodná, resp. způsobila dosáhnout sledovaného cíle – zrušení rozhodnutí žalovaného.
8. Podle § 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod *kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.*
9. Podle § 16 odst. 1 správního řádu *se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.* Podle § 16 odst. 3 správního řádu *každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.*
10. Podle § 9 správního řádu *je správní řízení postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*
11. Podle § 26 odst. 1 zákona o soudních tlumočnících *orgán veřejné moci může výjimečně ustanovit k provedení tlumočnického úkonu i jinou osobu, která není zapsána do seznamu tlumočnicků a překladatelů pro daný jazyk, má potřebné odborné znalosti pro to, aby provedla tlumočnický úkon, a vyslovila se svým ustanovením souhlas, pokud pro daný jazyk není zapsán žádný tlumočník, nebo žádný tlumočník zapsaný v seznamu tlumočnicků a překladatelů nemůže*

tlumočnický úkon provést, nebo by provedení tlumočnického úkonu tlumočnickem zapsaným do seznamu tlumočnicků a překladatelů bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo obtížemi.

12. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 82/2010 – 53 uvedl, že čl. 37 odst. 4 Listiny se uplatní i v případě silniční kontroly : *Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že čl. 37 odst. 4 Listiny dopadá i na jednání příslušníků policie při provádění silniční kontroly a že právo na tlumočnicka předpokládá jistou aktivitu dané osoby, která má podle citovaného článku prohlásit, tedy dát zřetelně najevo, že jazyk, jímž se vede jednání, neovládá.* Městský soud v Praze s tímto závěrem nesouhlasí, souhlasí však s jiným dílčím závěrem v citovaném rozsudku NSS, že *smyslem čl. 37 odst. 4 Listiny je právě dosáhnout stavu, kdy účastník jednání rozumí jeho průběhu a výsledkům a je schopen s policisty komunikovat a porozumět jim...* Takového stavu však lze dosáhnout i bez přítomnosti ustanoveného tlumočnicka, dodává městský soud. Právo jednat v mateřském jazyce je sice součástí práva na spravedlivý proces, nelze jej však vykládat natolik extenzivně, aby došlo k popření sledované regulace určité oblasti ve společnosti. Z § 37 odst. 4 Listiny základních práv nevyplývá, že by dané právo měl účastník realizovat pouze formou bezplatného ustanovení tlumočnicka. Soud § 37 odst. 4 Listiny základních práv vykládá jako povinnost státní moci vytvořit dle okolností věci předpoklady pro účastníka, aby za účelem realizace svých práv mohl jednat ve svém jazyce. Takové právo má účastník zajištěno v případně písemného styku již tím, že si může sám obstarat překlad rozhodnutí soudu (viz. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Azs 289/2021 – 80). Pro oblast správního práva je dané ustanovení LZPS provedeno § 16 odst. 3 správního řádu, dle kterého si účastník obstará tlumočnicka sám. Dané ustanovení správního řádu pro řízení zahájená z moci úřední soud považuje za velmi sporné.
13. Soud však shodně se žalovaným má za to, že silniční kontrola, konkrétně kontrola přítomnosti návykových látek není jednáním ve smyslu § 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ani správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu, nýbrž je faktickým neodkladným donucovacím úkonem, jehož jedinou korekcí ve styku s osobou neovládající úřední jazyk je požadavek srozumitelnosti, tedy aby povinné osobě byl zřejmý obsah úkonu policie. Neodkladná povaha úkonu - kontroly přítomnosti návykových látek řidiče motorového vozidla daná samotnou povahou vyšetření, kdy doba po požití takové látky je určující pro zjištění výsledků přítomnosti látek v těle, vylučuje obvykle zajištění přítomnosti tlumočnicka, nehledě k zásadnímu rozporu množství úkonů policie a počtu tlumočnicků zapsaných v seznamu soudních tlumočnicků. Veřejný zájem na kontrole provozu vozidel, resp. zajištění plynulosti a bezpečnosti dopravy, je nadřazen právu účastníka komunikovat s policií ve svém jazyce, jestliže mu význam pokynu policie je co do své podstaty srozumitelný.
14. V posuzované věci policisté zajistili účast osoby ovládající mateřský jazyk žalobce. Sice se nejednalo o osobu zapsanou v seznamu soudních tlumočnicků, ale záznam komunikace policistů se žalobcem nezavdává jakékoliv pochybnosti o tom, že by přítomná osoba neovládala mateřský jazyk žalobce a úřední jazyk. Znalost vietnamského i českého jazyka u přítomné překládající osoby byla zcela suverénní, zjevně se jednalo o bilingvní mluvčí. Ostatně žalobce během policejní kontroly, ani ve správním či soudním řízení nenamítl, že by nepochopil pokyny policie. Žalobní námitka o nezajištění účasti tlumočnicka zapsaného v seznamu soudních tlumočnicků je proto nedůvodná.
15. Žalobce dále namítl, nebyl před provedením úkonu poučen o následcích odmítnutí se podrobit vyšetření na přítomnost návykových látek.

16. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
17. Podle § 124 odst. 12 písm. g) zákona o silničním provozu *při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou.*
18. Dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu *je řidič povinen se podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.*
19. Podle § 13 zákona o policii *policista je povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejích právech a povinnostech. Pokud poučení brání povaha a okolnosti úkonu, poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí.*
20. Soud poukazuje na videozáznam z průběhu silniční kontroly. Z toho je zřejmé, že žalobce sdělil, že prodělal onemocnění Covid-19 a není mu dobře. Proto policejní hlídka nabídla žalobci přivolání zdravotní záchranné služby, což žalobce odmítl. Hlídka žalobci sdělila, že nepožaduje test na Covid-19, ale na přítomnost návykových látek. Policista žalobce vyzval k provedení orientačního testu na přítomnost drog (čas 2 : 20 minuty na záznamu ze dne 5. 5. 2021) s tím, že pokud jej žalobce odmítá, vyzývá jej, aby se podrobil provedení lékařského vyšetření v nemocnici spojeného s odběrem krve (2 : 50 min záznamu). Hlídka dále žalobci sdělila, že pokud odmítá i toto vyšetření, bude mu na místě zadržen řidičský průkaz a příslušnému správnímu orgánu bude oznámen přestupek (3: 26 min záznamu). Zároveň bylo žalobci sděleno, že po dobu zadržení průkazu nebude moci řídit motorová vozidla. Žalobce provedení testu na drogy odmítl a odmítl se rovněž podrobit lékařskému vyšetření spojeného s příslušnými odběry v nemocnici. Následně byl hlídkou proveden test na přítomnost alkoholu, kterému se žalobce podrobil obratem s negativním výsledkem, aniž by cokoli rozporoval.
21. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 114/2017 – 26, dle kterého *úřední výzva je charakteristická svojí neformálností a fakticitou. Bývá vyslovena nebo projevena při výkonu pravomoci úřední osoby a musí být v souvislosti s tímto výkonem. Podstatným je proto obsah, nikoliv forma takové výzvy. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel byl minimálně písemně vyzván po provedení testu na přítomnost jiné návykové látky, aby se podrobil lékařskému vyšetření za účelem odběru biologického materiálu. O následcích neuposlechnutí takovéto výzvy byl písemně poučen. Vše stvrdil svým podpisem, a to jak na listu poučení, tak poté na úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholu nebo jiné návykové látky.*
22. Soud má za to, že žalobce byl policií řádně vyzván i poučen. Policista žalobci sdělil, že pokud odmítá provedení orientační kontroly na přítomnost návykových látek, lze provést odborné vyšetření v nemocnici. V případě odmítnutí mu bude na místě zadržen řidičský průkaz a po dobu zadržení nebude moci řídit vozidla. Zároveň byla také informován o tom, že věc bude předána k řízení o přestupku. Poté, co žalobce odmítl obě možnosti odběru (orientační zkoušku i odborné vyšetření) byla ještě provedena dechová zkouška za účelem zjištění

přítomnosti alkoholu v krvi, která byla s negativním výsledkem, přičemž provedení této zkoušky žalobce neodmítl. Žalobní námitka o nedostatečné výzvě a poučení je nedůvodná.

23. Shodně je nedůvodná námitka nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný se dostatečně vypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně výzvy k lékařskému vyšetření na zjištění návykových látek a poučení s tím spojeného. Žalovaný nebyl povinen žalobci sdělit konkrétní část audiovizuálního záznamu, ze kterého plynou rozhodné okolnosti, jestliže žalobce byl oprávněn se se záznamem sám seznámit.
24. Soud na základě výše uvedeného žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 5. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce